

„Feriți cei curați cu inima”

SLUJITOAREA LUI DUMNEZEU
VERONICA ANTAL
(1935-1958)
CRIN ÎNSÂNGERAT

Slujitoarea lui Dumnezeu Veronica Antal s-a născut la Nisiporești, comuna Botești, județul Neamț, la data de 07 decembrie 1935 din părinții Gheorghe și Iova Antal.

A doua zi, 08 decembrie, în sărbătoarea Neprihănitei Zămisliri a primit Sacramentul Sf. Botez în biserica din Hălăucești.

Era cea mai mare dintre cei cinci copii ai familiei Gheorghe Antal.

La vârsta fragedă de 3-4 ani, Veronica începe să se roage și să meargă la biserică în fiecare duminică cu bunica ei Zarafina și cu mama ei.

La vârsta de 5-6 ani începe să coase și să toarcă, iar la 7-8 ani deja pune mâna pe sapă și începe și școala.

Iată cum este descrisă de către însăși mama ei: „Era veselă, zâmbitoare și foarte hotărâtă. Deja de la vârsta fragedă de 3-4 ani este obișnuită cu munca, începând să coase și să toarcă. La șapte ani începe munca la câmp.

În toamna anului 1943, Veronica începe să meargă la școală. Iată cum ne-o descrie o fostă colegă de-a ei:

„Am intrat împreună în clasa I-a. Veronica avea un păr frumos, codițe groase pe spate, de culoare blond închis, spre castaniu. Era puțin pistrui. La învățătură era harnică. În recreație se juca frumos, dar cu băieții nu o vedeam niciodată. Era veselă și prietenoasă cu toți... Joia venea un preot de la Hălăucești și făcea învățătură cu noi. De câte ori aveau loc serbări la școală, Veronica recita și ea o poezie, pentru că avea o voce puternică și frumoasă”.

În vara anului 1943, după o frumoasă pregătire, Veronica primește cu multă evlavie Prima Sfântă Împărtășanie, iar un an mai târziu primește și Sf. Mir.

„Pe timpul anilor de școală, spunea mama ei, și chiar și după aceea, Veronica se spovedea și se împărtășea deseori, atunci când venea părintele la noi, dar se duceau uneori și la Hălăucești pentru spovadă... De felul ei nu era prea distractivă, așa cum erau alte fete. Ca elevă, știu că a dansat o singură dată la o nuntă cu un verișor al ei. În schimb, încă din anii de școală ea a început să

citească cu mare plăcere reviste și cărți cu conținut religios”.

Pe la vârsta de 13-14 ani, Veronica începuse să iasă la horă. În curând însă ea renunță la distracțiile lumești și pe la vârsta de 16 ani cere să intre în *Ordinul al Treilea Franciscan* și în *Armata Maicii Domnului*.

Veronica o iubea mult pe Preasfânta Fecioara Maria și Rozariul nu-i lipsea din mână decât în timpul lucrului.

Fiind înzestrată cu un suflet nobil, iubea mult, copiii și pe cei bolnavi și suferinzi.

„Veronica, mărturisește iarăși mama ei, iubea foarte mult florile de care se ocupa personal; lalelele, narcisele și bujorii, pe care avea grijă să le ducă la biserică pentru împodobirea altarului și a icoanei Maicii Domnului”.

Prietena ei Maria, spune și ea: „Da, Veronica iubea și vizita bolnavii. Am avut ocazia să o aud cum îi îndemna pe bolnavi să se resemneze la voința lui Dumnezeu, spunându-le că dacă suportă cu răbdare, ei au mare merit în fața lui Dumnezeu și tocmai de aceea Isus îi încearcă, pentru că îi iubește”.

Bună la inimă, era gata să ajute pe oricine. Era harnică, smerită, modestă, simplă, curată, veselă și zâmbitoare.

În urma celor spuse mai sus, nu este de mirare că și-a însușit și a trăit convingerea notată cu mâna ei pe un bilețel: „*Îngerilor, scrieți în cartea vieții și acest legământ: Eu sunt al lui Isus și Isus este al meu*”.

Veronica a pecetluit cu sângele ei acest legământ sfânt.

În ziua de 24 august 1958 ea a fost ucisă cu 42 de lovituri de cuțit, de către un tânăr care ar fi voit să-i răpească comoara cea mai scumpă a fecioarei. Medicii care i-au făcut autopsia, au fost nevoiți să recunoască: „Ferice de mama care te-a născut, căci fecioară ai fost și fecioară ai rămas”, „ea și-a dat viața ca să se păstreze fecioară! Ferice de ea!”.

Sora Rozina, în cuvântul de rămas bun, i-a adresat Veronicăi aceste cuvinte:

„Suntem aici noi, cele 22 de surioare ale tale, care te-au cunoscut atât de bine! Privește-ne pe rând pe fiecare și spune-ne un cuvânt de rămas bun. Am așteptat în jurul tău trei zile să ne mai vorbești... Tu nu ne vorbești, însă ne vorbesc rănilile tale de la mâini cu care te-ai apărat; acea rană care a înroșit rozariul cu sângele tău...

Parcă auzim acea rugăciune pe care o repetai mereu la orele de adorație: „Când trupul meu rece și fără viață va fi pus în sicriu, iar apostolii Inimii Preasfinte te vor înconjura, o Inimă Euharistică, fie-ți milă de mine!”.

Tot sora Rozina dă și următoarea mărturie: „Cu câțva timp înainte de moartea ei, veneam de la hram de la Iugani împreună cu ea... și ea mi-a spus cât de mult îi plăcea viața Sfintei Maria Goretti pe care o citea tocmai în acele zile... Nimeni nu bănuia însă, că bunul Dumnezeu avea privirea ațintită deja asupra acestei tinere și că o va

alege să-și verse sângele, spre a dovedi că i-a dăruit inima numai Lui și că se teme de păcat”.

Sora Hedwiga, oferă și ea o mărturie în acest sens: „Ceea ce vă pot spune, este că sufletul ei suspina după martiriu, în dorul și dragostea ei după Isus, cerea harul să-și verse o picătură din sângele ei ca Maria Goretti. Dumnezeu i-a îndeplinit dorința, căci și-a vărsat tot sângele prin 42 de lovituri de cuțit”.

Prietena Veronicăi din Barticești, pe nume Maria, declară că: „La predică, Pr. Dămoc a lăudat-o pe Veronica, spunând că ea și-a apărat cinstea cu prețul vieții și astfel a îndemnat tineretul să urmeze exemplul ei”.

În prezent, Dieceza de Iasi și Provincia Fraților Minori Conventuali se ocupă de cauza de canonizare a Slujitoarei lui Dumnezeu Veronica Antal, Vice-Postulator fiind Pr. Damian Pătrașcu.

RUGĂCIUNE

Dumnezeule, Părinte atotputernic, noi te lăudăm și îți mulțumim pentru că ai dat Slujitoarei tale Veronica Antal tăria de a-și păstra curăția cu prețul vărsării sângelui, devenind un exemplu de trăire autentică a credinței. Cu multă bucurie, ea și-a oferit viața slujirii lui Isus prin votul de curăție și prin rugăciune continuă a căutat să aibă mereu candela aprinsă pentru a întâmpina pe Mirele său divin.

Te rugăm Părinte veșnic să învrednicești pe slujitoarea ta Veronica cu aureola sfințeniei pentru a deveni o adevărată pildă vie de tărie creștină și a susține tinerii și tinerele noastre pe drumul desăvârșirii și al fericirii adevărate. Prin Cristos Domnul nostru. Amin.

Tatăl nostru... Bucură-Te Marie.... Slavă Tatălui.

*Imprimatur,
22. 05. 2002
Mons. Petru Gherghel
Episcop de Iași*

Pentru informații și susținerea cauzei:

**Pr. PĂTRAȘCU DAMIAN,
VICE-POSTULATOR**

Institutul Teologic Franciscan

611004 ROMAN (NT)

Tel. 0233/742316